

Δίδυμοι ... Εις

Διπλούν !!!

Παρωδία του έργου

«η κωμωδία του παρεξηγήσεων» του Γουίλιαμ Σαίξπηρ

Μαρία Κίτρα

Διανομή ρόλων

*[κάποιοι μικροί ρόλοι μπορούν να παιχτούν και διπλοί,
ενώ κάποιοι αγορίστικοι μπορούν να παιχτούν και από κορίτσια]*

12 κορίτσια & 10 αγόρια

Κορίτσι 1

Κορίτσι 2

Κορίτσι 3

Αιγαίωνας

Βερόνικα

Φύλακας

Αντίφιλος Συρακούσιος

Δρόμιος Συρακούσιος

Δρόμιος Εφέσιος

10.Αδριάνα

Γενοβέφα

Λουσιάνα

Αντίφιλος Εφέσιος

Βαλτάσαρ

Λούκα

Υπάλληλος

Συμεώνη

Ερμιόνη

Ασπασία

Αστυνόμος

Εξορκιστής

Ηγουμένη

Σκηνή 1η

Στην αγορά

1.εισαγωγή

Α' κορίτσι: Βρε κορίτσια, μάθατε τι μέλλει να πάθει ο καημένος ο Αιγαίων;

Β' κορίτσι: Ποιος Αιγαίων, καλέ; Ο παιδαρος από το Survivor;

Γ' κορίτσι: Ο Αιγαίων Πέλαγος!!! Αχ, μαρή, το μυαλό σου...

Α' κορίτσι : Το ποιο;

Γ' κορίτσι: Συνεχίζω! Το μυαλό σου, λέω, όλο εκεί είναι. Μιλάει για τον Αιγαίωνα, τον σεβάσμιο γεροντάκο από τις Συρακούσες.

Β' κορίτσι: Ααααα, εννοείς ένα ψιλοχούφταλο που μας πουλούσε προχθές τα υφάσματα και τα σκουλαρίκια... Το έμαθα, δυστυχώς. Βρε τον δόλιο...

Α' κορίτσι: Μας έντυσε και μας γέμισε με λούσα. Και τώρα ... καταδικάζεται σε θάνατο...Να κλάψει κανείς ή να μην κλάψει;

Β' + Γ'

Κορίτσια : Ιδού η απορία!

Α' κορίτσι: Κι όπου να' ναι, θα φανεί κατά δω μαζί με τον Σολίνο, τον Δούκα μας. Αυτός θα του αναγγείλει τη θανατική ποινή.

Γ' κορίτσι: Και ποιο είναι το μεγάλο του κρίμα; Αυτός, παιδί μου, ούτε μύγα με μυγοσκοτώστρα δεν μπορεί να χτυπήσει... Θα μείνει από καρδιά...

Β' κορίτσι: Η μύγα; ... Καλά ντε! Το' πιασα... Δε νομίζω αυτός ο καλός άνθρωπος να έκανε κάτι τόσο κακό ώστε να του αξίζει θάνατος.

Α' κορίτσι : Για φταιξιμο άλλων την πληρώνει τώρα ο καημένος. Φαίνεται ότι ο Εφέσιος δούκας, σκότωσε όλους του Εφέσιους εμπόρους που δεν είχαν χρυσό να πληρώσουν τα χρωστούμενά τους. Και τώρα...

Γ' κορίτσι: ... ο Σολίνος, ο δούκας ο δικός μας, με νέο νόμο, αποφάσισε να καταδικάζει σε θάνατο όποιον έμπορο από τις Συρακούσες πουλάει την πραμάτεια του εδώ, στην Έφεσο.

Β' κορίτσι: Αχού! Και στα μπαζάρ και στη λαϊκή του Σαββάτου;

Α' κορίτσι: Παντού. Το εμπόρευσμά του θα κατάσχεταται και θα είναι στη διάθεση του δούκα. Εκτός κι αν ο Αιγαίων πληρώσει χίλια τάλαρα για την ποινή, οπότε γλιτώνει το θάνατο.

Β' κορίτσι: Κρίμα κι άδικο για τον ανθρωπάκο... Κρίμα, κι είχα παραγγείλει κάτι καλλυντικά της Oriflame... Έχει άραγε καμιά ελπίδα να τη γλιτώσει;

Α' κορίτσι: Ναι αμέ, άμα πάρει τον Κούγια για δικηγόρο! Χλωμό το βλέπω. Αναρωτιέμαι πώς θα του ανακοινώσει την απόφαση ο Σολίνος.

Γ' κορίτσι: silence κορίτσια. Βλέπω την ακολουθία του δούκα. Έρχονται κατά δω. Μαζί του είναι και η Βερόνικα, η δούκισσα, η ξακουσμένη για την αγαθή καρδιά της.

Α' κορίτσι: Πάντως ένα λίφτινγκ το' χει χτυπήσει... Αχού, από πίσω τους σέρνουν τον καημένο τον γεράκο. Ελάτε στην άκρη να ακούσουμε τι θα του πουν... [*Πηγαίνουν προς τα πίσω*]

Β' κορίτσι: Σιγά, κορίτσια, με στριμώξατε!

Γ' κορίτσι: Εμείς σε στριμώξαμε ή το λαστέξ για την ανόρθωση του κώ...[*την κοιτάζουν σοκαρισμένες οι άλλες δύο*]... του κορμιού εννοώ! Άντε μαζευτείτε μη χάσουμε κάνα φωνήεν!!! Επτά είναι όλα κι όλα!!!

2.χειροκρότημα-δούκας

Μπαίνουν ο δούκας, η δούκισσα, ο Αιγαίων, και δύο φύλακες. Τα τρία κορίτσια κρυφακούν

Αιγαίων: Ωωω, μέγα Σολίνα...

Φύλακας: [*του δίνει σφαλιάρα*] Δε διάβασες το σενάριο; Ω, μέγα Σολίνε, λέει!

Αιγαίων: Ωωω, μέγα Σολίνε, βγάλε την απόφαση επιτέλους να με λυτρώσει ο θάνατος από όλες τις συμφορές μου.

Σολίνος: Βρε συ, γέροντα, άμα πω τώρα την απόφαση, θα τελειώσει και το έργο. Αυτό στην τελευταία σκηνή το λέω! Μπλααα!!! Έμπορε από τις Συρακούσες, εγώ δεν μεροληπτώ! Δυστυχώς για σένα δεν έχεις τα χίλια τάλαρα να εξαγοράσεις την ποινή σου. Η περιουσία σου όλη κι όλη πιάνει εκατό τάλαρα. Γι' αυτό καταδικάζεσαι από το νόμο να πεθάνεις. Τόσο απλά... Όχι ρε, μου' σπασε το νύχι. Πώς θα παίξω κιθάρα;

Βερόνικα: Αχ, καλέ μου άρχοντα. Τούβλο... εννοώ κολόνα του παλατιού μας. Μαλακτικό Lenor δε βάζεις όταν ξεπλένεσαι; Πώς σκλήρυνε έτσι η καρδιά σου; Δεν είσαι εσύ ο Σολίνος μου, το αγόρι μου, το μωρούλι μου, Ε εννοώ ο δούκας ο δίκαιος που ποτέ αφήφιστα δεν πήρες απόφαση καταδικαστική; Πώς αφήνεις την οργή σου να σε κυριεύσει τώρα;

Αιγαίων: Αρχόντισσα Βερόνικα, ευχαριστώ για την ευγένεια και τη συμπάθεια που μου δείχνεις, μα άσε τον σοφό [βήχει] Δούκα να κάνει κατά πως κρίνει το σωστό. Τα λόγια του παρηγορούν την τλαιπωρημένη μου ψυχή. Με το θάνατο θα έρθει το τέλος και στα πολλά δεινά μου.

Βερόνικα: Α, καλά, αυτός παίρνει ZANAX!

Σολίνος: Ωραία, Συρακούσιε, πες γιατί έφυγες από τον τόπο σου και ποια αιτία σε έφερε εδώ στην Έφεσο. Σύντομα, όμως, γιατί έχω ραντεβού για τατουάζ σε δυο ώρες.

Βερόνικα: Αχ, τελικά θα γράψεις το όνομά μου στο μπράτσο σου, Σολινάκι μου;

Σολίνος: Εεεε, ναι, και βέβαια θα το γράψω... Πάει ο δράκος...

Αιγαίων: Το να σου εξιστορήσω τ' ανείπωτά μου βάσανα, είναι πιο δύσκολο απ;ο το θάνατο που με περιμένει Όμως, για να' ναι κι ο κόσμος μάρτυρας πως το τέλος μου ήρθε από φυσικό αίσθημα κι όχι από

πράξη κακιά, θα μιλήσω όσο μου το επιτρέπει η θλίψη μου ...και η μασέλα μου που κουνιέται συνέχεια...

Πάνε προς τα πίσω και ακούγονται τα κορίτσια. Προσποιούνται ότι ακούν τον Αιγαίωνα και μεταφέρουν τα λόγια του

Β' κορίτσι: `Η εγώ κουφάθηκα ή κάποιος πάτησε το mute στο control! Τι λέει;

Α' κορίτσι: Λέει πως πριν πολλά χρόνια, παντρεύτηκε μια όμορφη κοπέλα που βρήκε από αγγελία και ζούσαν ευτυχισμένοι στην Επίδαμνο. Οι θεοί τους χάρισαν δίδυμα αγοράκια, νοστιμούτσικα στην όψη. Ήταν όμως τόσο όμοια που δύσκολα τα ξεχώριζαν.

Γ' κορίτσι: Κάτσε, μαρή γαλιάντρα, να μιλήσει και κάνας άλλος! Την ώρα που γέννησε η γυναίκα του στο «Ιασώ», στο διπλανό νοσοκομείο του δημοσίου, καταλαβαίνεις τώρα, μια άλλη γυναίκα, παρακατιανή, έφερε στον κόσμο, δίδυμα αγόρια, ολόδια και τα δύο...

Α' κορίτσι: Αυτά τα δύο αγόρια, μιας και οι γονείς τους ήταν πολύ φτωχοί, τα αγόρασε ο Αιγαίων με λίζινγκ και τα μεγάλωσε για να υπηρετούν τους γιους του.

Β' κορίτσι: `Ακου τώρα, φίλε, βίτσια που έχουν οι πλούσιοι! Για λέγε...

Α' κορίτσι: Η γυναίκα του, λοιπόν, περήφανη για τα παιδιά τους, τον παρακαλούσε να επιστρέψουν στις Συρακούσες να τους αναθρέψουν σωστά.

Γ' κορίτσι: Σειρά μου. `Όχι να μας φας και το ρόλο! Στο γυρισμό από την Επίδαμνο, όμως, έπιασε τρομερή φουρτούνα.

Β' κορίτσι: Καλά συγγνώμη, δεν είχαν δει τον καιρό στο ίντερνετ;

Γ' κορίτσι: Ε, επειδή τον είχαν δει την πάτησαν!

Α' κορίτσι: Αααχ! Σταματήστε τη φλυαρία. Θέλω να τα ακούσω από τον ίδιο τον Αιγαίωνα. Η ιστορία του έχει πολύ ενδιαφέρον.

Β' κορίτσι: Δίκιο έχεις. Για χούφταλο, πολύ αφηγηματικός είναι... `Ασε που η καρδιά μου πάει να σπάσει από τη συγκίνηση!

Γ' κορίτσι: Πολύ ευαίσθητη μας βγήκες εσύ...

Τα τρία κορίτσια πλησιάζουν. Ο Αιγαίωνας μιλάει τώρα δυνατά και έρχεται μπροστά...

Αιγαίωνας: Έκλαιγε η γυναίκα μου, έκλαιγαν τα τέσσερα μωρά, μου' φυγε το τύμπανο! Τότε, για να τα σώσω, έδωσα τα δύο σ' αυτήν και τ' άλλα δύο τα πήρα εγώ στην αγκαλιά μου. Πλέαμε ώρες προς την Κόρινθο, όπως νομίζαμε. Ξαφνικά είδαμε δυο καράβια να μας πλησιάζουν. Ο Τιτανικός και ο Βρετανικός! Μα πριν προφτάσουν ... Ω! να μη σας πω άλλα... Από τα προηγούμενα μαντέψτε τα τελευταία...

Βερόνικα: Όχι, προχώρα, γέροντα, μην το κόβεις έτσι κι έχω στείλει τον φύλακα στο μάρκετ ιν να φέρει ποπ – κορν! Τα λόγια σου μπήγονται στην καρδιά μου σαν καρφιά!

Σολίνος: Σιγά μην κρεμάσεις και κάδρα!

Βερόνικα: [Τον αγριοκοιτάζει...] Πονώ με τον πόνο σου. Συνέχισε να αφηγείσαι κι ίσως σε συγχωρέσει ο Δούκας.

Σολίνος: Δεν ξέρω αν θα σε συγχωρέσω, πάντως παίζει να κοιμηθώ ... εννοώ να σε λυπηθώ!

Αιγαίων: Ωωω! Σε αντίθεση με τους θεούς, που φάνηκαν ανελέητοι με μας ... Πριν φτάσουν τα πλοία, πέσαμε σ' ένα βράχο φοβερό και το πλεούμενό μας κόπηκε στη μέση. Μετά έπεσαν ο Τιτανικός και ο Βρετανικός, αλλά αυτά έγιναν ταινίες, εμείς όχι! Κι ας πήραν την ιδέα από μας!!! Ααααααχχχχ! Με αυτό τον άδικο χωρισμό, η τύχη μας τα' κανε θάλασσα... Τι ωραία που τα λέω ο άτιμος!... Εμένα και τα δυο παιδιά, το ένα το δικό μου και το άλλο το αγορασμένο με το λίζινγκ, όπως σας είχα πει, μας μάζεψε μια βάρκα.

Σολίνος: [χασμουριέται] Είχαν την ίδια τύχη και οι άλλοι;

Αιγαίων: Έτσι μου φάνηκε από μακριά. Ο γιος μου και ο παραγιάς, στα δεκαοχτώ τους χρόνια, κίνησαν να βρουν τους δίδυμους αδερφούς τους. Εφτά χρόνια πέρασαν κι ακόμη να επιστρέψουν κι ας πήγαν και στο «πάμε πακέτο»! Κι εγώ, στα τελευταία μου, θέλοντας να δω μιαν ακόμη φορά το γιο μου, γύρισα όλη την Ελλάδα και βρέθηκα τώρα εδώ να τον αναζητώ. Και ο θάνατός μου θα ήταν ευλογημένος αν με βεβαίωνε κάποιος ότι είναι οι δυο τους ζωντανοί.

Σολίνος: Α ρε γκαντέμη.... Εννοώ, α ρε άτυχε Αιγαίωνα. Θέλω να κάνω ό,τι μπορώ για σένα. Όμως, μιας και το αξιωμα μου δεν μου το επιτρέπει να αλλάζω το λόγο μου, σου δίνω τούτη την ημέρα, να βρεις τη σωτηρία.

Βερόνικα: Έλα ρε αρχηγέ, σκοτώθηκες! Γέροντα, δοκίμασε όσους φίλους έχεις στην Έφεσο. Δανείσου απ' τη Eurobank να μαζέψεις το ποσό για να ζήσεις. Αν ως το σούρουπο έχεις τα λεφτά, ο δούκας θα δείξει τη – λέμε τώρα - φιλευσπλαχνία του.

Σολίνος: Αλλιώς η απόφαση είναι να πεθάνεις!

Αιγαίων: Εντάξει, το εμπεδώσαμε αυτό, μέγα δούκα!

Σολίνος: Φύλακα! Φύλακα! Πού είναι, ρε συ, ο φύλακας;

Έρχεται ξέπνοος ο φύλακας και λαχανιασμένος. Δίνει ένα σακουλάκι ποπ – κορν στη Βερόνικα

Φύλακας: Ορίστε τα ποπ – κορν. Πάρτε και τα ρέστα... Στις διαταγές σου, άρχοντά μου.

Σολίνος: Έχε το νου σου. Ο Αιγαίοντας έχει όλη τη μέρα δική του. Μην τον ενοχλήσει κανείς, τ' άκουσες;

Φύλακας: [απευθύνεται στο κοινό:] Και τώρα το ρεσιτάλ ηθοποιίας! Μάλιστα, άρχοντά μου!!!

Αιγαίων: Αβοήθητος πάω κι απελπισμένος. Το τέλος μου πήρε μόνο μια μικρή αναβολή...

Φεύγουν σιγά – σιγά από τη σκηνή σκεπτικοί... Τα κορίτσια έρχονται μπροστά

Γ' κορίτσι: Πω - πω, τι τον βρήκε τον ανθρωπάκο. Γύρευε το γιο του και βρήκε το θάνατο. Οι συμφορές από νωρίς του χτύπησαν την πόρτα.

Β' κορίτσι: Ε, αυτός φταίει! Τι ήθελε κι άνοιξε;

Α' κορίτσι: *(Την αγριοκοιτάζει)* Πρώτα έχασε τη γυναίκα του και τον ένα γιο του. Κατόπιν έχασε και το δεύτερο γιο του, που στην προσπάθεια να βρει το δίδυμό του, ποιος ξέρει σε ποιες θάλασσες γυρνά. Και τώρα χάνει και τον ίδιο του τον εαυτό. Πάμε, κορίτσια! Πάμε να βρούμε εμείς τα χρήματα γι' αυτόν. Θα παρακαλέσουμε για τον εμποράκο και ο Θεός βοηθός. Εμπρός...

Γ' κορίτσι: Καλά, σου πάει για αρχηγός! `Αντε πάμε...

Β' κορίτσι: Πάμε, μπας και πάρω τελικά τα καλλυντικά της Oriflame απ το χούφταλο!!!

3. αλλαγή σκηνής

Φώτα...Φεύγουν από τη σκηνή

Σκηνή 2^η

Μπαίνουν ο Αντίφιλος ο Συρακούσιος κι ο Δρόμιος ο Συρακούσιος

Δρόμιος Σ: Γι' αυτό, αφέντη, να λες ότι είσαι από την Επίδαμνο, αλλιώς θα στο πάρουν το βιος. Πριν λίγο πιάσανε έναν γεροντάκο έμπορο από τις Συρακούσες που ήρθε εδώ να πουλήσει το εμπόρευσμά του. Δεν έχει όμως χίλια τάλαρα να εξαγοράσει τη ζωή του κι έτσι θα πεθάνει σύμφωνα με το νόμο.

Αντίφιλος Σ: Ε τότε άι σύρε να κρύψεις τα χρυσά στον Κένταυρο, το ξενοδοχείο που μένουμε και περιμένε με. Σε λίγο θα έρθω κι εγώ να φάμε. Έχει μπουφέ! Πρώτα όμως θα ρίξω μια ματιά στην πόλη να δω τους εμπόρους. Άιντε, φεύγα.

Δρόμιος Σ: Καλά, μη βιάζεσαι, αφέντη Αντίφιλε, θα γεράσεις γρήγορα! Φεύγω το λοιπόν... αν και με τόσα φράγκα στο χέρι... ένα καζίνο θα το πήγαινα!

Ο Δρόμιος ο Σ φεύγει απ τη σκηνή. Ο Αντίφιλος ο Σ ρίχνει μια ματιά τριγύρω

Αντίφιλος Σ: Μμμμμ, ωραία είναι εδώ. Κοίτα κάτι γυναικάρες που έχει η Έφεσος!!! Αααααχ! Αν δεν έφαχνα μια μάνα κι έναν αδερφό σ' όλο τον κόσμο, θα είχα διάθεση μέχρι και καμάκι να κάνω!

Μπαίνει ο Δρόμιος ο Εφέσιος λαχανιασμένος ψάχνοντας γύρω - γύρω

Αντίφιλος Σ: Μα τα χίλια βουβάλια! Ο Σπάιντερ μαν είναι; Πότε πρόλαβε και γύρισε;... Ρε συ Δρόμιε, τι γυρεύεις εδώ; Δεν σου είπα να με περιμένεις στο ξενοδοχείο; Θα χάσουμε το μπουφέ!!!

Δρόμιος Ε: Ποιο μπουφέ, αφέντη; Η σούπα έβρασε, το γουρουνόπουλο έπεσε από τη σούβλα, η ώρα βάρεσε δώδεκα και η κυρά μου βάρεσε μια στο μάγουλό μου. Βλέπεις εκείνη ζεστάθηκε, επειδή

κρύωσε το φαϊ. Το φαϊ κρύωσε επειδή εσύ δεν ήρθες σπίτι. Δεν ήρθες σπίτι επειδή δεν είχες όρεξη. Εγώ όμως τι σου φταίω που έμεινα μόνο με την όρεξη και γουρουνόπουλο δε βλέπω σήμερα; Θα φάω σουβλάκι απέξω δηλαδή για το δικό σου κρίμα; Πώς την έχεις δει;

Αντίφιλος Σ:Κόφτο μωρέ και πες μου μόνο τούτο: Πού άφησες τα χρήματα που σου 'δωσα να κρύψεις;

Δρόμιος Ε: Μπαρδόν; Σε μένα αφέντη; Μα δεν έδωσες χρήματα σε μένα! Θα έρθεις τώρα σπίτι να φας με την κυρά να μη φάω κι εγώ άλλες σφαλιάρες;

Αντίφιλος Σ:Τι λες μωρέ ξεμωραμένη; Πού είναι τα χίλια τάλαρα που σου έδωσα; Και για ποια κυρά λες; Ποιο σπίτι; Ποιο γουρουνόπουλο;

Δρόμιος Ε: Καλέ αφέντη, θα με τρελάνεις κι εσύ; Αρκετή ζαλάδα έχω από τις μπάτσες της κυράς, της Αδριάνας, της γυναίκας σου, της κουκλάρας, που είναι στο Φοίνικα και περιμένει νηστικιά πότε να πας, κύρη μου, να φάτε.

Αντίφιλος Σ:Να, φάε κι αυτή τη σφαλιάρα στην κεφαλα σου, να 'ρθει το μυαλό στη θέση του, βλαμμένη, που με κοροϊδεύεις έτσι τόση ώρα!

Δρόμιος Ε: Σου' στριψε αφέντη; Αφού απλώνεις εσύ τις χερούκλες σου, αμολάω κι εγώ τις ποδαρούκλες μου και την κοπανάω! Αέρα!

Ο Δρόμιος φεύγει απ τη σκηνή τρέχοντας. Ο Αντίφιλος μονολογεί

Αντίφιλος: Μα τη ζωή μου... Του βλαμμένου του βουτήξανε τα χρήματα και πολύ φοβάμαι ότι δεν θα ξαναδώ τα φλουριά μου. Ας πάω στον Κένταυρο να βρω τον ξεκούτη τον υπηρέτη μου να μου πει ακριβώς τι έγινε...

Σκηνή 3η

Στο σπίτι του Αντίφилου του Εφέσιου

4.Αδριάνα

Η σκηνή είναι χωρισμένη στα δύο με μια πύλη. Από τη μια πλευρά είναι η αυλή του σπιτιού του Αντίφилου και από την άλλη η πλατεία. Μπαίνουν η Αδριάνα, η Λουσιάνα και η Γενοβέφα στην αυλή

Αδριάνα: Αχ, Λουσιάνα... Πάει δύο η ώρα. Ούτε ο προκομμένος ο άντρας μου γύρισε, ούτε ο δούλος που τον έστειλα βιαστικά να τον έβρει!

Γενοβέφα: Στα 'λεγα εγώ, κόρη μου, να μην το πάρεις τον αχαϊρευτο. Αλλά εσύ, εκεί... «*Το καλύτερο παιδί είναι, μαμά!*», «*το καμάρι της Εφέσου είναι, μανουλίτσα μου!*». «*Τι πλατάρες που έχει ο Εφέσιος, τι ματάρες που έχει ο Εφέσιος, τι κω...*

Αδριάνα+

Λουσιάνα: Ιiiiiiii!!!

Γενοβέφα: Τι κορμοστασιά – ήθελα να πω – που έχει ο Εφέσιος! Λούσου τα τώρα! Σουλατσάρει έξω κι άντε να τον μαζέψεις!

Λουσιάνα: Μπορεί να τον προσκάλεσε κανένας έμπορος στο παζάρι και να πήγε εκεί. Έλα, αδερφούλα μου, να φάμε εμείς και μ' έχει κόψει λόρδα και μη σκας. Άλλη ελευθερία έχουν οι άντρες.

Γενοβέφα: Και γιατί να έχουν περισσότερη λευτεριά από μας οι άντρες; Δεν είναι δίκαιο...

Λουσιάνα: Γιατί η δουλειά των αντρών είναι έξω από το σπίτι. Δεν τρώμε όμως τώρα που 'χει γυρίσει ανάποδα το μάτι μου από την πείνα;

Αδριάνα: Μπα; Αν κάνω κι εγώ τα ίδια, δεν θα του καλαρέσει.

Λουσιάνα: Ποιο; Να φας;

Ανδριάνα.: Όχι, να λείπω κι εγώ συνέχεια έξω από το σπίτι!

Λουσιάνα: Μα εσύ έχεις για χαλινάρι του τον πόθο σου.

Γενοβέφα: Μόνο τα γαϊδούρια τα κρατάνε τέτοια χαλινάρια.

Λουσιάνα: Ε καλά, δεν απέχει και πολύ... Ασε που και η πολλή ελευθερία τους πονάει. Οι άντρες θέλουν να είναι αφεντάδες. Κάνουν καλά τη δουλειά τους.

Γενοβέφα: Μαρή, πας καλά; Τι μυαλά είναι αυτά; Τέτοια σκέφτεσαι κι έχεις μείνει στο ράφι να κάνεις παρέα στις μουστάρδες!

Λουσιάνα: Με σύνεση και υπομονή θα περιμένω ωσότου να με βρει η αγάπη.

Αδριάνα: Δε νομίζω καν να σε ψάχνει! Αν βρεθείς στη θέση μου, θα δεις την υπομονή σου να χάνεται.

Λουσιάνα: Όταν θα παντρευτώ, ίσως να καταλάβω τι εννοείς.

Αδριάνα: Όταν παντρευτείς εσύ, χρυσή μου, εμείς θα είμαστε απολιθώματα στο μουσείο φυσικής ιστορίας!

Λουσιάνα: Το καλό πράγμα αργεί να γίνει!... Α, να ο δούλος σου, ήρθε. Ο άντρας σου μάλλον θα έρχεται από πίσω.

Μπαίνει ο Δρόμιος ο Εφέσιος

Γενοβέφα: Για λέγε, βρε στραβάδι. Ο αργοκίνητος ο αφέντης σου φτάνει;

Δρόμιος Ε: Ε όχι κι αργοκίνητος! Βροχή πέσανε οι σφαλιάρες στην κεφαλα μου!

Αδριάνα: Πες μου, του μίλησες; Κατάλαβες τι έχει στο μυαλό του;

Δρόμιος Ε: Και τι είμαι εγώ, κυρά, μέντιουμ; `Ασε που τα` λεγε μπερδεμένα. `Αλλα ντ` άλλα, της Παρασκευής το γάλα δηλαδή.

Αδριάνα: Τελικά όμως έρχεται σπίτι; Ξέρει ότι τον περιμένω να φάμε.

Δρόμιος Ε: Άκου, κυρά. Όταν του είπα να έρθει για φαΐ, μου ζήτησε χίλια τάλαρα. «Έλα να φάμε», λέω. «Το χρήμα», λέει. «Το γουρουνόπουλο έγινε σαν αφρικανός», ξαναλέω. «Ρε πέσε τα χίλια τάλαρα», ξαναλέει. «Η κυρά βγάζει καντήλες», είπα. Και τι μου απαντάει;

Αδριάνα: Τι το αγόρι μου το μελιστάλαχτο;

Δρόμιος Ε: «Βρε δε μας χέ... (τον αγριοκοιτάζει) χαιρετάς με δαύτη», μου λέει! «Δεν ξέρω εγώ ποια είναι η κυρά σου».

Γενοβέφα: Τι είπε ο γάιδαρος με τα μεγάλα αυτιά; Αμάν έκανε να πάρει το μοσχολούλουδό μου και τώρα κάνει πως δεν τη θυμάται; Που μου την πήρε μπαλαρίνα και μου την έκανε... μπάλα; Να πας πίσω χαμάλη και να τον φέρεις σηκωτό.

Δρόμιος Ε: Τιιι; Να πάω για να τις ξαναφάω; Smack down θα παίζω με τον αφέντη;

Λουσιάνα: Άσε τις εξυπνάδες και τσακίσου να φέρεις τον προκομμένο σπίτι αμέσως!

Φεύγει ο Δρόμιος με κλωτσιές βαρυγκωμώντας και λέγοντας στο κοινό...

Δρόμιος Ε: Ωραίο ρόλο μου έδωσε η παραγωγή! Μια σκηνή έπαιξα, δέκα σφαλιάρες έφαγα!!! ...

Ο Δρόμιος φεύγει από τη σκηνή και η Αδριάνα κλαίει

Λουσιάνα: Έλα, αδερφούλα. Μην κλαις και σου χαλάει η όψη. Θα σπάσει και η μάσκα με βάση το αγγούρι!!!

Γενοβέφα: Άσ' την να κλάψει, να μάθει. Αυτός φταίει που έχει μαραζώσει σαν το σέλινο η κόρη μου. Κι αυτός ούτε μια ματιά δεν της ρίχνει... Φαίνεται πως θα ρίχνει το βλέφαρο κάπου αλλού...

Αδριάνα: Γιατί δεν είναι ακόμη σπίτι; Μόνο μια χρυσή αλυσίδα φολέ-φολέ που μου έταξε, ίσως να τον κρατάει εκεί έξω. Αν όχι όμως, θα λιώσω στο κλάμα, θα μου χαλάσει και η μάσκα και κλαίγοντας θα πεθάνω.

5.υποφέρω

Λουσιάνα: Ααααααχ, όλα του γάμου δύσκολα κι η νύφη

Τις κοιτάζει σκεπτική...

«Δίδυμοι εις ... διπλούν» - Μαρία Κίτρα

Λουσιάννα: Δεν πάει το γκαστρωμένη εδώ έ; Καλά. Όλα του γάμου δύσκολα
κι η νύφη... πονεμένη!!!

Φεύγουν απ τη σκηνή οι τρεις γυναίκες...

Σκηνή 4η

4. Αντίφιλος

*Πλατεία της Εφέσου, έξω από το σπίτι του Αντίφιλου και της Αδριάνας.
Μπαίνει ο Αντίφιλος ο Συρακούσιος που μονολογεί...*

Αντίφιλος Σ: Οι χίλιες λίρες μου είναι ασφαλισμένες στον Κένταυρο, κι ο δούλος μου ψάχνει να με βρει, μου είπε ο ξενοδόχος. Βέβαια, έχασα το μπουφέ κι έχω λυσοάξει της πείνας. Πρέπει όμως πρώτα να βρω τον δούλο μου και μετά να χτυπήσω κάνα σάντουιτς με παστοურμά... Μα να 'τος! Πάνω στην ώρα!

Μπαίνει ο Δρόμιος ο Συρακούσιος

Αντίφιλος Σ.: Πού είσαι, ρε Δρόμιε, και σε ψάχνω; Δεν πιστεύω να μου πεις πάλι ότι δεν πήρες τα χρήματα ή ότι με περιμένει η κυρά μου στο Φοίνικα;

Δρόμιος Σ: What; Σου είπα εγώ έτσι, κύριε; Πότε;

Αντίφιλος Σ: Να, τώρα δα. Ούτε μισή ώρα δεν θα 'ναι.

Δρόμιος Σ.: Τα τσούξαμε; τα τσούξαμε; Εγώ δε σε ξανάδα από τότε που μου έδωσες τα χρυσά να τα πάω στον Κένταυρο.

Αντίφιλος Σ.: Μωρέ, εσύ δε μου είπες ότι δεν σου έδωσα λεφτά και μου έλεγες να πάω να φάω γουρουνόπουλο με την κυρά μου; Τις σφαλιάρες τις θυμάσαι;

Δρόμιος Σ: Αφέντη, πλάκα κάνεις έτσι; Κάνα άλλο ανέκδοτο ξέρεις;

Αντίφιλος Σ: Ναι! Ήταν μια φορά μια ξανθιά... Με κοροϊδεύεις, βρε; Με περιγελάς κατάμουτρα; Δες ότι αστειεύομαι; Να, πάρε κι αυτήν!

7. χτύπα κι άλλο

Δρόμιος Σ: Βάστα, αφεντικό... Τι του λέω τώρα; Καταλαβαίνουν τα αφεντικά;

Αντίφιλος Σ: Σιγά, ρε πονεμένη εργατιά. Μα για στάσου. Ποια είναι αυτή εκεί που μας γνέφει; Η Μόνικα Μπελούτσι;

Δρόμιος Σ: Μμμμμ!!! Κοίτα μούτρα για Μπελούτσι!

Μπαίνουν η Αδριάνα, η Γενοβέφα και η Λουσιάνα

Αδριάνα: Αχ Αντίφιλε, τι απορείς που με βλέπεις; Τόσο πολύ σε ξένισε η παρουσία μου; Με έχεις καταντήσει υστερική και ζηλιάρα μου λέει ο ψυχίατρός μου και όχι άδικα. Κάποτε τα λόγια μου ήταν μουσική στ' αυτιά σου και τώρα κάνεις ότι δεν αναγνωρίζεις τη φωνή μου.

Αντίφιλος Σ: [*Κοιτάζει τριγύρω να δει σε ποιον μιλάει η Αδριάνα*] Talking to me, Μόνικα Μπελούτσι; Εγώ δε σε γνωρίζω. Έχω δυο ώρες που ήρθα στην Έφεσο και δεν καταλαβαίνω γρι απ' ό,τι μου λες!

Λουσιάνα: Ντροπή σου, βρε! Πότε άλλαξες εσύ τόσο πολύ; Γιατί της φέρεσαι έτσι της αδερφούλας μου; Επειδή είναι πιο ασχημομούρα από μένα; ... Έστειλε τον Δρόμιο η δόλια να σε φέρει να φάμε. Λαλήσαμε πια απ' την πείνα!!!

Δρόμιος Σ: Με εμένα;

Γενοβέφα: Ναι βρε, με σένα. Κι ήρθες πίσω να μας πεις ότι σε έδειρε και αρνήθηκε το σπίτι του και τη γυναίκα του.

Αντίφιλος Σ: Κουβέντιασες, βρε πουλάκι μου, εσύ με αυτήν την κυρία; Για ποιο λόγο; Τι συμφωνία κάνατε;

Δρόμιος Σ: Εγώ, αφέντη; Εγώ ποτέ μου δεν την είδα ως τώρα.

Αντίφιλος Σ: Βρε αχρείε, γιατί λες ψέματα; Κάτι τέτοια δεν μου έλεγες λίγο πριν στην αγορά;

Δρόμιος Σ: Εγώ δε μίλησα ποτέ μαζί της στη ζωή μου. Να, φιλάω σταυρό. Ματς, μουτς...

Αντίφιλος Σ: Και πώς μπορεί να ξέρει τα ονόματά μας; Μήπως δουλεύεις σε κέντρο ισχυρής ενόρασης;;;;;

Γενοβέφα: Κοίτα ρε, το απολειφάδι. Μας δουλεύει όλους!

Αδριάνα: Βρε αντρούλι μου, βρε Αντιφιλάκο μου, μη με περιφρονείς επειδή πήρα καμιά εικοσαριά κιλά μετά το γάμο.... Έλα μαζί μου στο σπιτικό μας να σε περιποιηθώ. Θα σου δώσω και το μπουτάκι απ' το γουρουνόπουλο!

Αντίφιλος Σ: [*Μονολογεί*] Σε μένα μιλάει τελικά... Μα τι στα κομμάτια! Μήπως στο όνειρό μου έχω παντρευτεί; Μήπως κοιμάμαι όρθιος τώρα δα και θαρρώ ότι τα ακούω όλα αυτά; Μήπως να δεχτώ το μπουτάκι γουρουνόπουλο προς το παρόν γιατί είμαι και μ' ένα γιαουρτάκι 2% απ' το πρωί...και μετά λύνω και το μυστήριο;

Αδριάνα: Δρόμιε, άντε πες να στρώσουν για φαΐ. Ο άντρας μου έρχεται στα λογικά του...

Δρόμιος Σ: [*Στον Αντίφιλο*] Κάποιες αμαρτίες πληρώνουμε. Δεν εξηγείται αλλιώς. Αφέντη, μήπως έχω αλλάξει και δεν είμαι εγώ;

Αντίφιλος Σ: Πάει, Δρόμιε, το χάσαμε κι οι δύο μου φαίνεται.

Αδριάνα: Τελειώσαμε, αγόρια, το μπλα – μπλα; Τόση ώρα μιλάτε κι εγώ έχω πλαντάξει στο κλάμα. Άσε τις σακούλες που έχω κάνει κάτω απ' τα μάτια... Έλα να φάμε, άντρα μου. Παγωτό έγινε το γουρουνόπουλο! Δρόμιε, να φυλάς την πόρτα. Σύζυγε, έλα επάνω να φάμε παρεούλα και να μου ξομολογηθείς τις χίλιες μουνταριές σου.

Λουσιάνα: [*Στο Δρόμιο*] Κι εσύ βρε, αν κανείς ζητήσει τον αφέντη σου, πες του πως τρώει έξω και κανέναν να μην μπει. Έλα, αδερφή μου. Δρόμιε, στην πόρτα προσοχή... [*Προχωράνε προς το σπίτι*]

Αντίφιλος Σ: [*Μονολογεί*] Είμαι στη γη ή στον ουρανό; Κοιμάμαι ή είμαι ξύπνιος; Τα' χω παίζει ή έχω τα λογικά μου; Το be κανείς or not to be; Όχι, αυτό είναι από άλλο έργο, αλλά ταίριαζε! Τραβάω στα σκοτεινά κι η τύχη όπου μας βγάλει!

Δρόμιος Σ: Αφέντη, να σταθώ στην πόρτα θυρωρός;

Γενοβέφα: Σιγά μη μαζέψεις και τα κοινόχρηστα της πολυκατοικίας! Ναι, βρε αγαΐρευτε, και να μην μπει κανείς, αλλιώς στο σπάζω το ξερό σου σαν γουρουνάκι κουμπαρά!!!

Αντίφιλος Σ: Τραβάτε με κι ας κλαίω...

Συνεχίζεται...

Το παρόν απόσπασμα αποτελεί μέρος του θεατρικού έργου, το οποίο υπόκειται σε πνευματικά δικαιώματα και είναι μόνο για ανάγνωση και όχι για χρήση.

Επικοινωνήστε στο mail : kivotostistexnis@gmail.com

για την αγορά των πνευματικών του δικαιωμάτων

«Δίδυμοι εις ... διπλούν» - Μαρία Κίτρα